

Sygn. akt V KK 293/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 maja 2019 r.,

sprawy **F. L.**

skazanego z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 16 marca 2018 r., sygn. akt IV Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 22 maja 2017 r., sygn. akt VI K [...],

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego F. L.**

UZASADNIENIE

F. L. był jednym z kilku oskarżonych w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w S., który wyrokiem z dnia 22 maja 2017 r. uznał go za winnego tego, że:

- w dniu 24 stycznia 2014 r. w S., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował uczestniczyć w obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego w ten sposób,

że usiłował przyjąć odpłatnie w celu dalszej dystrybucji od Ł. K. 3981,25 grama marihuany, która była przewożona H. W., lecz zamierzonego celu nie osiągnął, albowiem H. W. podczas przewożenia narkotyków został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji,

- w dniu 3 marca 2014 r. w P. i S., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował uczestniczyć w obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego w ten sposób, że usiłował przyjąć odpłatnie w celu dalszej dystrybucji od innej osoby 894,68 grama marihuany, którą miał mu przekazać A. J., lecz zamierzonego celu nie osiągnął, albowiem A. J. podczas przewożenia narkotyków został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji, tj. czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i przy przyjęciu art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych po 30 zł każda, a na podstawie 70 ust. 4. ustawy o zapobieganiu narkomanii zasądził od oskarżonego nawiązkę w kwocie 10.000 zł na rzecz Poradni Profilaktyki i Terapii Uzależnień [...]; w orzeczeniu zaliczono także na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonego.

Apelacje w odniesienia do F. L. złożyli oskarżyciel publiczny i obrońca oskarżonego.

Prokurator zarzucił wyrokowi Sądu Rejonowego obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 33 § 2 k.k. poprzez błędne zastosowanie tego przepisu przy wymiarze kary grzywny i wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wyeliminowanie powyższego przepisu z podstawy wymiary kary.

Obrońca oskarżonego F. L. zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu na podstawie art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k.:

- 1) dokonanie błędnych ustaleń faktycznych poprzez przyjęcie, że F. L. dopuścił się zarzuconych mu zdarzeń zakwalifikowanych w oparciu o treść art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy prawidłowo dokonana analiza całokształtu

zgromadzonych dowodów w sprawie nie pozwala na przypisanie mu udziału we wskazanych przestępstwach, które miałyby polegać na usiłowaniu uczestniczenia w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, albowiem oskarżony wbrew twierdzeniom Sądu „nie wypełnił w żaden sposób niezbędnych znamion dla tego typu przestępstw, co niewątpliwie powinno mieć wpływ na treść zapadłego w tym zakresie orzeczenia”,

2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj.:

- „a. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieuprawnione pominięcie w zapadłym w sprawie orzeczeniu (...) okoliczności ewidentnie przemawiających na korzyść oskarżonego F. L., które to okoliczności wbrew przyjętemu przez Sąd *meriti* stanowisku, wykluczają winę i sprawstwo oskarżonego w zakresie obu zdarzeń w przypisanym mu ciągu przestępstw,
- b. art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości niekorzystnie dla oskarżonego F. L. poprzez przyjęcie, że swoim zachowaniem wypełnił on znamiona dwóch przestępstw polegających na usiłowaniu uczestniczenia w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, podczas gdy ze zgromadzonego i właściwie ocenionego w sprawie materiału dowodowego, w żaden sposób nie wynika, że do przypisanych przez Sąd Rejonowy temu oskarżonemu czynów doszło z jego jakimkolwiek udziałem, a nie w wyniku wyłącznego działania osób trzecich,
- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez całkowicie dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, będącą wynikiem faktycznego pominięcia przez Sąd (...) okoliczności ujawnionych w toku postępowania, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych przejawiających się następnie przyjęciem twierdzenia, że oskarżony F. L., wspólnie z innymi osobami popełnił czyny przypisane mu jako ciąg przestępstw (...), podczas gdy zgromadzone w toku postępowania dowody, ocenione w prawidłowy sposób, tj. zgodnie z zasadami logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie dają podstaw do przyjęcia za uzasadnione zaskarżonego stanowiska Sądu pierwszej instancji – w zakresie sformułowanego F. L. zarzutu,

3) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 33 § 2 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie, w sytuacji, gdy przepis art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w przypadku skazania sprawcy za przestępstwo uczestniczenia w obrocie narkotykami przewiduje karę łączną grzywny oraz pozbawienia wolności.”

W konkluzji autor apelacji wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego F. L. od przypisanego mu w wyroku Sądu pierwszej instancji zarzutu - stanowiącego ciąg przestępstw, ewentualnie
- zmianę wydanego wobec oskarżonego F. L. orzeczenia poprzez wyeliminowanie z wyroku części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze grzywny zapadłej w pkt IV w oparciu o treść art. 33 § 2 k.k.,
- w przypadku zaistnienia takich przesłanek uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 16 marca 2018 r., sygn. IV Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok poprzez wyeliminowanie z podstawy prawnej kary grzywny przepisu art. 33 § 2 k.k., a w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

W kasacji od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego obrońca skazanego F. L. zarzucił rażące naruszenia prawa procesowego, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. polegające na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy swobodnej oceny dowodów poprzez zaakceptowanie dowolnej analizy zebranego przez Sąd I instancji materiału, noszącej znamiona rażącej dowolności, przejawiające się w przyjęciu sprawstwa i winy F. L. w zakresie zarzuconych mu czynów, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, ażeby F. L. wypełnił znamiona przestępstw kwalifikowanych z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, „w szczególności, żeby działanie skazanego było ukierunkowane na wprowadzenie do obrotu środków odurzających lub uczestniczenia w takim obrocie, a mianowicie:

- a. dokonanie 24 stycznia 2014 r. zatrzymania marihuany w taksówce należącej do H. W., bez jednoczesnego zatrzymania osoby, która przekazała paczkę kierowcy taksówki oraz bez podjęcia próby zatrzymania odbiorcy przesyłki, przy jednoczesnym dysponowaniem danymi dotyczącymi miejsca odbioru przesyłki – nie pozwala na przypisanie F. L. winy i sprawstwa w zakresie usiłowania uczestniczenia w obrocie środkami odurzającymi,
- b. brak jest dowodów wskazujących na zamiar F. L. nabycia środków odurzających 3 marca 2014 r., które zatrzymane zostały przy A. J. i przekazania zatrzymanych narkotyków osobie trzeciej niebędącej konsumentem.

W następstwie tego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym ewentualnie o uniewinnienie skazanego od zarzucanych mu czynów.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w drodze kasacji możliwe jest nie tylko w powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., ale również w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Wbrew intencjom skarżącego, zdaniem którego w sprawie doszło do rażącego naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k., wniesiona na korzyść skazanego F. L. kasacja jawi się jako oczywiście bezzasadna.

Lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu Okręgowego pozwala na stwierdzenie, iż Sąd ten dokonał trafnej kontroli odwoławczej aprobując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne w sprawie, oparte na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, nie naruszając reguł odnoszących się do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wskazanych w art. 457 § 3 k.p.k., jak również sprostął wymogom art. 433 § 2 k.p.k. w sposób wyczerpujący i rzetelny rozpoznając wszystkie stawiane w apelacji obrońcy skazanego zarzuty. Sąd Okręgowy podkreślił, iż nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania

dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, jak i poczynionych w oparciu o nią ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa skazanego F. L..

Nie można skutecznie w rozpoznawanej sprawie stawiać Sądowi Okręgowemu w S. zarzutu obrazu art. 7 k.p.k., w sytuacji, gdy nie dokonywał on samodzielnych ustaleń faktycznych i nie oceniał na nowo zgromadzonego materiału dowodowego. Stawiany w kasacji zarzut sprowadza się w swojej istocie do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych i jest *de facto* kwestionowaniem prawidłowo ustalonego stanu faktycznego. Stanowisko obrońcy jest polemiką z ustaleniami dokonanymi m.in. w oparciu o dowód z rozmów telefonicznych, który był przedmiotem analizy i oceny Sądu odwoławczego na k. 8 - 10 uzasadnienia, w związku ze stawianymi w tym zakresie zarzutami apelacyjnymi. Jak zaznaczono, podstawą uznania skazanego winnym zarzucanych mu czynów był całokształt prowadzonych przez skazanego rozmów zarówno w dniu zdarzenia, jak i w dni poprzedzające i następne m.in. z Ł. K., H. W. i innymi osobami nagrany w ramach operacji „S.”. Oceniony materiał niezbicie dowiódł poprawności ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, iż to F. L. zamówił marihuanę, to on zorganizował jej odbiór od Ł. K., który posłużył się inną osobą, która ją przyniosła do taksówki, lecz nadzorował przekazanie i przewóz (oba omawiali szczegóły dostawy), on miał być jej odbiorcą (umawiał się na jej dalsze przekazanie). Także za prawidłową Sąd uznał ocenę dowodów w zakresie drugiego z zarzucanych i przypisanych skazanemu czynów. Z nagranych rozmów, na które wskazał Sąd Okręgowy, wynika, iż dotyczyły one m.in. konkretnej ilości środków odurzających przewożonych przez A. J., poczynszy od umówienia się na ich zakup, a potem na transport, czy już po zatrzymaniu A. J., kiedy to skazany przeprowadza szereg rozmów, z których wynika, że przewożone środki odurzające były dla niego. Należy pamiętać, że obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizę, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k., dotyczy nie tylko sądu orzekającego. Na skarżącym spoczywa obowiązek wykazania jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd w kontekście zasad wiedzy (w szczególności logicznego rozumowania) oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy. Skarżący winien wykazać, że to

właśnie te dowody przeciwne, ocenione w świetle art. 7 k.p.k., winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione. obrońca skazanego F. L. nie sprostał tym wymaganiom, stąd też wniesiona kasacja ma charakter czysto polemiczny z dokonanymi w sprawie przez Sąd Rejonowy, a w pełni zaaprobowanymi i uznanymi za swoje przez Sąd Okręgowy w S., ustaleniami faktycznymi. Analiza rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji nie uprawnia do przyjęcia stanowiska obrońcy, jakoby Sąd ten „przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez zaakceptowanie dowolnej analizy zebranego przez Sąd I instancji materiału dowodowego, noszącego znamiona rażącej dowolności, przejawiającej się w przyjęciu sprawstwa i winy” skazanego F. L. (k.1 kasacji). W świetle okoliczności sprawy, w szczególności treści zarejestrowanych rozmów i wyjaśnień skazanego złożonych w toku posiedzenia aresztowanego, nie może budzić wątpliwości okoliczność, że celem narkotyków, które miały zostać dostarczone skazanemu, miała być ich dalsza dystrybucja.

Zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. obowiązkiem sądu odwoławczego jest rozpoznanie sprawy w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje. W apelacji obrońca oskarżonego kwestionował poprawność dokonanych ustaleń faktycznych w zakresie uznania F. L. winnym zarzucanych mu czynów. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swojego orzeczenia odniósł się do stawianych w tym zakresie zarzutów apelacyjnych, nie naruszając tym samym obowiązku wynikającego z treści art. 433 § 1 k.p.k. rozpoznania sprawy w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Autor kasacji nie podnosi, aby sąd odwoławczy miał obowiązek odniesienia się do rozważanych kwestii z przekroczeniem granic środka odwoławczego, co koresponduje z treścią kasacji, w której nie podniesiono zarzutu obrazy art. 440 czy 455 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.